

Der var en slægt i fordums tid,
så fromme patriarker.
De tilbad Gud med megen flid.
I biblen vi dog læser,
at de var ret almindelig -
de kæmped', skændtes, fór med svig.
Gud alle har *velsignet*.

En ensom flygtning på en sten
var Jakob midt om natten.
En himmelstige daled ned,
Guds engle klatred' på den.
Med ét Gud Herren stilled' sig
for Jakob: "Husk, jeg er med dig,
og jeg vil dig *velsigne*."

Med Gud i kamp nu Jakob gik
fra nat til morgen gryed'.
Og Jakob slag på hofte fik,
fra kampen dog ej flyed,
før Gud ham gav *velsignelsen*.
Vor bøn til Gud vi bærer frem:
O Gud, du os *velsigne*.

Sommerlejr sang 2002, vers 1, 3 og 7
Tekst: Kirstina Strand
Mel: Himmelbuens Herre
Billede: Jytte Nielsen

LUTHERSK KIRKE

er **KIRKE-NYT** for
Den evangelisk-
lutherske Frikirke i
Danmark

*Bladet udkommer
6-8 gange årligt og
koster for 2002*

*100 kr.; unge
under udd. 50 kr. ;
udland 150 kr.*

Udgiver

Den evangelisk
- lutherske Frikirke
Ewaldsvej 9
8723 Løsning

Redaktion

Leif G. Jensen
(ansv)
Vagn Lyrstrand
Kirstina Strand
Jens Nex (grafik)

Ekspedition

"Luthersk Kirke"
v. Søren P. Jensen
Skærvegyden 7
8723 Løsning.
Tlf. 75 65 02 23
Giro nr. 5497701

Sats og tryk

Redaktionen og
Tolstrups Trykkeri
Esbjerg

Andre adresser

Se bagsiden

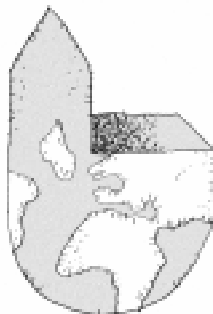
Internet-adresse

www.vivit.dk

En almindelig kirke

Ikke almindelig længere

I 1984 var 92 % af danskerne medlemmer af Folkekirken. I 2002 er 84 % af danskerne medlemmer. En nedgang på 8% eller 157.000 mennesker over 18 år. Ser man på antallet af missionshuse i Danmark, var der i 1945 920 missionshuse. I år 2000 var tallet 570. Et fald på 350 missionshuse på 55 år. I 1945 gik 100.000 børn i søndagsskole. I år 2000 var tallet af børn, som gik i søndagsskole, faldet til 10.000.

Statistikken fortæller om en udvikling i retning af, at den kristne kirke ikke er så almindelig i dag som for 10 eller 50 år siden. Og supplerer man med oplysninger om, hvor mange mennesker der sidder i kirken søndag formiddag for at høre Guds ord, handler det ikke længere om 84 %, men kun om 1-2 % af danskerne. Statistisk set er det derfor slet ikke holdbart at tale om, at den kristne kirke er almindelig i Danmark.

Hvordan kan vi i Den evangelisk-lutherske Frikirke da sige, at vi tror på en "almindelig" kirke, når vi udgør et meget lille mindretal af kristne i Danmark?

Alligevel tror vi på "en almindelig kirke"!

Udtrykket "vi tror på en almindelig kirke" har imidlertid ikke meget at gøre med statistik og antallet af mennesker, som går i kirke. Ordet "almindelig" i trosbenedelsen betyder "universel", "altomfattende" og "over det hele". De kristne begyndte ikke først at tro, at kirken var universel - dvs. gjaldt for alle - da kristendommen blev statsreligion i Rom i 300-tallet. De troede det helt fra begyndelsen.

Jesus sagde før sin himmelfart: "Mig er givet *al* magt Gør *alle* folkeslag til mine disciple, idet I døber ... og lærer ... Og se, jeg er med jer *alle* dage indtil ver-

dens ende.” (Matt 28,18-20). Og pinedag sagde Peter: “Jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn og så mange som Herren, vor Gud, vil kalde!” (ApG 2,38ff).

Når vi siger, at kirken er “almindelig”, bekender vi vores tro. Det er en trosbekendelse. Vi bekender, at Gud er den eneste ene, og at han er Gud for alle mennesker, også selv om der kun er få, som tror på ham.

Fornyelse i troen

Hvor har vi dog brug for at blive fornyet i denne tro! Vi behøver det særligt i en tid som vores, hvor mennesker synes at blive mere religiøse, samtidig med at der bliver færre kristne i vort land, og hvor vi gennem indvandrere og flygtninge i praksis oplever, at der findes andre religioner end kristendommen. "Vi tror på en universel og almen kirke, fordi der er én Gud, én Frelser, én dåb og ét frelsende evangelium."

Mange har mistet troen på, at den kristne tro er den eneste ene. Det kan også ske for os. Men hvis vi mister den tro, mister vi alt. For der er kun én Gud og én Frelser, og dermed også kun én frelsende tro, nemlig troen på Gud Fader, Søn og Helligånd, troen på Jesus Kristus som eneste vej til liv og salighed.

Sådan er jo det første bud: “Du må ikke have andre guder end mig.” Gud siger her, at han er den eneste. Han er alles Gud. Derfor skal alle tilbede og dyrke ham og ingen anden! (2 Mos 20).

Og sådan er også evangeliet: Jesus siger det: “Ingen kommer til Faderen uden ved mig” (Joh 14,6).

Noa troede det. Og han erfarede, at Guds dom var generel og altomfattende, og at arken var eneste frelsesmiddel (1 Mos 6-9). Apostlene troede det. De satte livet på spil for at forkynde evangeliet i verden. De sagde: “Der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved!” (ApG 4,12). Og Jesus har stillet os i udsigt, at han vil komme igen og dømme levende og døde. Tiden før Jesu genkomst vil ligne Noas tid. Dommen bliver almen, generel og universel. Og frelsen er også én: ved omvendelse, tro og dåb. Alle mennesker uanset race, kultur, alder, sprog og intelligens behøver den ene samme frelsende tro på Jesus Kristus.

Det kan være svært at holde fast ved. For er det ikke overmodigt og bedreviddende at mene sådan? Og vi bryder os jo ikke om at være bedreviddende og hovmodige. Men vi ønsker på samme tid også at holde fast ved troen på Gud, sådan som han har åbenbaret sig for os.

Trosbekendelsen

Når vi siger, at kristendommen er *almindelig*, dvs. gyldig i hele verden, til alle tider, i alle kulturer og for alle individer, hænger det sammen med vores tro på Gud Fader og skabelsen, på Jesus Kristus og genløsningen og på Helligånden og hans gerning.

I. Vi tror på Gud fader, himlens og jordens skaber!

Det vil sige: "Jeg tror, at Gud har skabt mig og alle andre skabninger, ...

og at han sørger for mit liv." Ikke vi, men Gud er Skaber. Ikke vi har skabt vores tro, men Gud har givet os den, fordi han vil, at vi lever hos ham i tro og glæde.

Hvilken beskyttelse for ethvert menneske, at Skaber er vores Fader. Han siger dermed til os: "I har alle samme skaber. Gør ikke hinanden noget ondt! Træd ikke på hinanden. Vend ikke hinanden ryggen. Men hjælp hinanden. For I er alle "almindelige" i den betydning, at jeg har skabt jer. I har ganske vist hver jeres personlighed. I er individer hver for sig. I er hver især noget særligt. I lever ikke med navlestreng mellem hinanden, men I lever med navlestreng til jeres fælles Gud. Han sørger for enhver af jer."

Kan man være racist med sådan en skabelses-tro? Kan man på den baggrund udvikle sympati for at aflive døende, syge og trætte mennesker? Kan man med den tro gå ind for, at et foster-barn, skal aflives, fordi forældrene ikke vil påtage sig at være forældre? Nej! Denne tro sender os i armene på hinanden og må nødvendigvis sætte dagsordenen for os i hverdagen.

Der ligger intet hovmod i sådan en tro. Men ud af denne tro risler og

vokser et væld af opgaver og tjenester. For denne tro giver fællesskabet med Gud og gør tryk i at være hans barn.

+ *Lad os fordybe os i denne sandhed: jeg tror, at Gud har skabt mig og alle andre skabninger!*

+ *Lad os lære, hvad det betyder for os i hver en alder. Hvilken forskel det vil gøre, at vi lever i og af denne tro!*

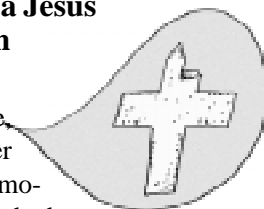
II. Vi tror, at vi er syndere, og vi tror på Jesus Kristus som Frelser!

Det næste, som hjælper os ud af hovmodet og forsagtheden,

hører sammen med det første, at vi er skabninger. For det vil gå os alle ens: Alle skal vi i en kiste, og vi tager intet med os. "Af jord er du kommet, til jord skal du blive." Det er svært at modsige og vanskeligt at komme udenom! Her har vi ikke noget at prale af!

Når Gud forkynder for os, at vi er skyldige og syndere, kan det alligevel ske, at vi forsøger at smyge os udenom eller lægge skylden på andre. For det forekommer os lettere, hvis de andre har skylden. Men i virkeligheden gør det blot livet endnu sværere at leve, hvis vi giver skylden videre. Det rammer ægteskaber, venskaber, familier og også vore menigheder.

Derfor er det helt afgørende for os, at der gennem prædiken og sjælesorg

bliver talt aktuelt og bibelsk om, at synden er alles, altså at alle er syndere, og at synden også altid speciel og konkret, og at den specielt er min. Den sandhed har vi brug for at erkende sammen og dele med hinanden. Det gør ikke skylden større, men det hjælper til se virkeligheden, som den er.

Da bliver det både vedkommende og nødvendigt for os, at Kristi kors står i centrum i kirken. Når vi begynder gudstjenesten med bønningen om "*at lære at sørge for mine synder, og at tro i liv og død på Jesus,*" er der ved at ske noget godt i vores liv. Kordegn og menighed træder ind i Guds hus og beder: Herre, tilgiv os! Hør vor bøn om nåde!

Hvilken stor gave, at vi derpå kan høre det almindelige, almene og universelle evangelium, hvor Gud uden betingelser eller forbehold siger, at Jesus Kristus er vores og alles frelser. Han døde i alles sted. Han bærer verdens synd! Hvor godt, at det overrækkes til os hver især, så vi mærker, at det gælder specielt for mig.

Hvis Jesu kors og tilgivelse er begyndt at kede os, har vi igen brug for at lære at sørge for vore synder ved at høre om Frelseren. For det, Jesus har gjort for os ved sin gerning, død og opstandelse, kan ikke erstattes af noget andet i verden.

+ *Lad os lytte til Guds vilje i de 10 bud og lære, hvad synden er!*

+ *Og lad os jage efter at kende Jesus Kristus i hans godhed og nåde.*

III. Vi tror på Helligånden, en almindelig kirke, syndernes forladelse!

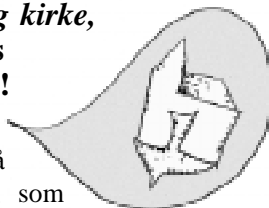
Når vi hviler i troen på Gud Fader, som

har skabt os, og på Jesus Kristus, som har frelst os, skyldes det ene og alene Helligånden, som bærer og holder os oppe.

Det giver os mod til som kristne at holde fast ved, at *de helliges samfund om syndernes forladelse* er det samfund, vi og alle mennesker har brug for at leve i. Derfor vil vi heller ikke stå med "hatten i hånden" og undskylde, at Guds tilgivelse betyder så meget for os. Nej, vi må i stedet fortælle om vores store glæde: at Gud har givet os tilgivelsens og frelsens midler midt i menigheden.

Helligåndens overlader ikke til os at vælge "nye" midler. Derimod skal vi skal bruge de frelses-midler, Jesus gav os: Evangeliet, dåben og nadveren.

Der er i disse år en række nye bud på, hvordan man skal være kirke. Noget kan ved første øjekast se spændende og tillokkende ud. Man ønsker og tilbyder en menighed med mere "gang i". Man ønsker og tilbyder et fællesskab af mennesker på ens egen alder og med ens egne interesser. - Men et sådant menighedsbillede stammer ikke fra Bibelen, men fra denne verdens tidsånd, hvor man skal have det så let og sjovt som muligt - også når man går i kirke.

Fornyelse er nødvendig, hvis ikke livet i menigheden og hos den enkelte skal forfalde. Men fornyelse i Jesu kirke er altid fornyelse i det, Gud har givet os. Og hans gaver er de samme i dag, som for 100 år siden og som på Jesu og apostlenes tid.

Derfor skammer vi os ikke over at være til en "almindelige gudstjeneste". Nej, vi må takke Helligånden for hans aktuelle og klare prædiken af lov og evangelium i vor midte! Og vi må prise ham, fordi sakramenterne forvaltes i overensstemmelse med Guds ord og ikke efter det, mennesker i vor tid synes er mest sympatisk og tiltrækkende.

Vi kan hver søndag forundret sige med den unge Jakob: "Gud er på dette sted!" (1 Mos 28). Da Jakob var bange og på flugt, fornyede Gud ham i de løfter, som tidligere var blevet givet til hans far Isak og hans farfar Abraham. Sådan også med os i vore

menigheder. Jo, vi kan virkelig forvente, at Gud åbenbarer sig for os gennem forkyndelsen af evangeliet, som er hans ord, og gennem dåb, skriftemål og nadver.

Det særlige ligger i dette så almindelige: Guds ord og sakramenter - og særligt i Kristi tilgivelse. Når vi ser, at dette almindelige er Guds stadige gave til os, erstattes mismod og overmod af troens mod.

+ *Lad os samles trofast ved knæfaldet og modtage tilgivelsen.*

+ *Lad os sammen bede, arbejde og ofre for, at der bliver prædikeret og undervist i menigheden, at alle bliver oplært i troen, og at syge og ensomme bliver besøgt og trøstet.*

+ *Lad os sammen vidne for andre om, at Helligånden bærer Kristi kirke på sine vinger ved syndernes forladelse gennem Guds ord, dåben og nadveren.*

Leif G. Jensen

TIL OVERVEJELSE

1. Hvad kan være gået tabt i og med, at søndagsskole og dermed også fortløbende bibelhistorie, bøn og salmer er forsvundet ud af mange børns (og voksnes) liv?
2. Hvordan giver troen på Gud Fader frimodighed til at gennemleve svære tider?
3. Overvej bibelord, som taler ind i spørgsmål om racisme, abort og medlidenhedsdrab! 1 Mos 1,27; Gal 3,28; Jak 3,8-9; ApG 17,25-28; Job 2,9; Sl 139,16-18.
4. Hvad betyder troen på Gud for vores forståelse af syndens væsen og syndens konsekvenser?
5. Overvej bibelord, som viser, at synden er både generel og speciel! Rom 3,10-18 og 23; Rom 7,18 og Sl 51,6.
6. Overvej bibelord, som viser, at Jesus er alles frelser, og at troen frelser og vantroen fordømmer! 2 Kor 5,14.19 og Mark 16,16.
7. Det er blevet sagt, at mennesker i dag lever i "midlertidige fællesskaber". Man udskifter sit gamle fællesskab, når det ikke mere svarer til ens interesser, lyst og behov. Hvordan kan sådanne holdninger - måske uden at vi ved af det - præge vores forståelse af den kristne menighed og vores trofasthed og tjenersind?

En almindelig kristen

Prædiken ved Den evangelisk-lutherske Frikirkes årsmøde, som fandt sted på Hedemølle Efterskole 6.-7. juli under overskriften "En almindelig kirke". Prædiketeksten er beretningen om den rige unge mand i Matt 19,16-26.

Hvad jeg skal tro og gøre

“Herre, jeg takker dig, fordi du har lært mig, hvad jeg skal tro og gøre,” beder vi i udgangsbønnen. Den unge mand har fat i det sidste. Han kender budene, trosbekendelsen, Skriften og gudstjenesten. Alligevel spørger han: *Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?* Hvad er meningen med det hele? Hvordan finder jeg livet, det evige liv? Hvad skal jeg gøre? Er han -

en almindelig ung kristen?

Han kan det hele hjemmefra - og kan det dog ikke; har det - og har det dog ikke; ved, hvad han skal - og spørger dog: Er der ikke noget ekstra og mere jeg kan gøre for at opleve evigt liv? Som det udtrykkes i en sang: “Jeg ville gerne eje en tro så stærk og stor; en tro, som kunne vises i gerning og ord!” Og måske flere kommer til kirke og gudstjeneste med en lignende længsel: Lad mig høre, hvad godt jeg skal gøre for at opleve evigt liv!

Men hvorfor spørger du mig om det gode? svarer Jesus. Og spørgsmålet hænger i luften til eftertanke: Hvad er det, du søger? Hvorfor spørger du? Er det, fordi du længes efter selv at være god? Fordi, du vil godt gøre ved dit liv, at du er god nok? - *Én er den gode!* fortsætter Jesus. Du skal ikke søge noget nyt og ekstraordinært,

som bærer dig nærmere til Gud. Han har allerede sagt dig, hvad du skal gøre for at leve livet - nemlig det helt almindelige, som gælder for alle:

*Vil du gå ind til livet, så hold bude-
ne!* Følg dem, og du har det evige liv! Jamen *hvilke?* spørger den unge mand paf. Han har jo ellers lært dem fra barn af med dobbelt så mange forklaringer, som der er dage i året! Men Jesus gentager gerne. Han kommer ikke med noget nyt og ekstraordinært.

For Jesus gælder det almindelige

Jesus har ikke noget andet at give end loven, som Gud gav på Sinai! Når du spørger efter livet, er det første selvfølgelig: *Du må ikke begå drab!* Det næste er lige så klart, at du må værne om livets arnested og holde det i ære: *Du må ikke bryde et ægteskab!* Videre må du beskytte din næstes ejendom: *Du må ikke stjæle!* Lige så selvfølgelig er det, at du må tale sandt til og om din næste: *Du må ikke vidne falsk!* Og endelig: *Ær din far og mor!* som har givet dig livet! Det er det gode, du skal gøre. Og det kan sammenfattes i dette almene: *Du skal elske din næste som dig selv!* Så enkelt er det! Blot modtage livet af Gud og leve det ganske almindeligt i tillid til Den Gode. Og vi har evigt liv!

Den unge mand er overrumplet: *Det har jeg holdt altsammen.* Men i det samme revner facaden: *Hvad mangler jeg så?* Han er tydeligt skuffet. Det gav ham ikke, hvad han søgte! Og Jesus er ikke sen til at udvide sprækken ind til hans hjerte: *Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg alt, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig!* - Da endelig synes dækket at falde fra den unges så optimistiske syn på sig selv og sin evne til at være god ved at gøre godt. Budene og gerningerne duer ikke til det. Det er umuligt!

Da den unge mand hørte det svar, gik han bedrøvet bort, for han var meget velhavende. - Det drejer sig slet ikke om alt det ydre; men at du i dit indre bliver omvendt fra at stole på dine gerninger og din kristendom til alene at have Jesus Kristus som din rigdom og dit liv, og som Paulus siger, at "findes i ham, ikke med min egen retfærdighed, den fra loven, men med den, der fås ved troen på Kristus, retfærdigheden fra Gud" (Fil 3,9). Og netop sådan er det, Jesus indbyder: *Kom så og følg mig!* Det er:

Den almindelige kristne tro

Meningen er selvfølgelig ikke, at man "køber" det evige liv og Guds venskab ved "at gå i kloster". For den unge mand betød det uden tvivl, at han virkelig måtte sælge sin ejendom. Men om man er rig eller fattig gør ellers ingen forskel for Gud. Han ser ikke på det ydre, men på det indre - hvor dit hjerte har sin rigdom! Så

kunne han til Abraham give budet, at han måtte ofre sin søn; som den rige må give afkald på sin rigdom.

Ikke for ingenting slutter vi da gudstjenesten med at takke Gud for, at han i ordet lærer os, hvad vi skal tro og gøre. Nemlig at vi virkelig skal følge Guds bud i dette liv; og at vi lige så klart skal stole på Jesus alene for at få det evige liv! Gud må lære os dette almindelige igen og igen. Ellers lader vi evangeliets nåde gå til vore lemmer, så vi ikke tager budene for alvor, mens vi lader loven gå til hjertet, så vi aldrig finder hvile. Men det er det modsatte, vi skal tro og gøre.

Sådan slutter teksten i en samtale mellem Jesus og disciplene. *Hvem kan så blive frelst?* spørger de. Og Jesus svarer: *For mennesker er det umuligt, men for Gud er alting muligt!* Og Gud gør det umulige muligt netop ved at kalde til tro på Jesus. For "han slettede vort gældsbevis med alle dets bestemmelser imod os; han fjernede det ved at nagle det til korset" (Kol 2,14). Det er Guds ord i lov og evangelium. Og derfor slutter vi:

Jeg takker dig Gud

- fordi du har lært mig, hvad jeg skal tro og gøre! Og vi istemmer ungdoms-sangen: "Ja, Jesus, giv jeg altid må ha' mit liv i dig! ... Her i mit eget hjerte er synd og skyld og mén, men ved det værk, du gjorde, er jeg fuldkommen ren!" (Kristen Sang nr. 201). Sådan er *en almindelig kristen - under Guds velsignelse!* Amen.

Vagn Lyrstrand

Fra Himmelfart til Trinitatis

I gennemgangen af kirkeåret skrev pastor Jais H. Tinglund tidligere om tiden fra advent til hellig tre konger og fra faste til påske. Her bringes tredje del. Artikel-serien slutes i næste nummer med Alle Helgen.

Kristi Himmelfarts Dag

Kristi Himmelfarts Dag er festen for Herrens tronbestigelse, Hans tilbagevenden til den guddommelige herlighed, som jo egentlig altid var Hans. Festfarven er gylden som det himmelske guld - eller hvid som de frelstes klæder for den store hvide trone.

Store Bededag

Store Bededag hedder egentlig almindelig bods- og bededag og er netop det - en anledning til i al almindelighed at gøre bod og gå i bøn til Gud med al sin og al verdens nød. Bodsfarven er violet - som anklagerens i en retssag - for vi må netop stille os selv under anklage.

Pinse

Pinse er festen for Åndens komme til Kirken. Farven er rød som den troens og vidnesbyrdets ild, Helligånden tænder i Kirken.

Trinitatis

Trinitatis Søndag eller Hellig Trefoldigheds Fest er festen for læren om Guds trehed og énhed - Treenigheden. Det store troens mysterium, at Fader og Søn og Helligånd er én Gud, er værd at fejre. Festfarven er gylden som det himmelske guld - eller hvid som de frelstes klæder for den store hvide trone.

Billede: Simon af Kyrene bærer Jesu kors. Trinitatis-tiden giver vækst i tro og tjeneste, så vi tager vort kors op og efterfølger Jesus.

Trinitatistiden

Trinitatistiden kaldes også den festløse tid. Vi har lagt festerne for de store frelseshistoriske begivenheder bag os. Nu er det tid til eftertanke og vækst i det store, festerne har forkyndt for os, og det troens og tjeneestens liv, de frelseshistoriske begivenheder kalder os ind i. Farven er grøn, vækstens farve.

Jais H. Tinglund

Byggeprojekt i Århus

Baggrund

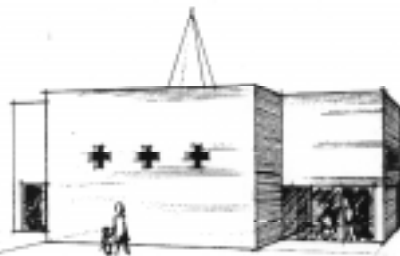
Gratiamenighed har siden sin stiftelse i 1984 afholdt sine gudstjenester i lejede lokaler og betaler pt. en årlig husleje på 80.000kr.

I 1997 forsøgte Gratia menighed at erhverve sine egne lokaler, da vi fik tilbudt at købe et nedlagt supermarked. Men en forespørgsel til kommunen om ombygning af bygningen til kirke umuliggjorde købet, da lokalplanen for området ikke tillod kontor/forening/kirke i området. Vi fortsatte arbejdet med at finde en anden løsning, og i juni 2001 fik vi muligheden for at købe en grund af Århus kommune.

Vi ansøgte kirkesamfundets byggekonto om hjælp til køb af grunden og kommunen om tilladelse til opstilling af en flygtningebarak på grunden. Vi fik tilsagn om hjælp fra byggekontoen, men afslag fra kommunen. Lokalplanen for området tilsiger, at alle bygninger, også en kirke, skal opføres i røde sten.

I efteråret 2001 begyndte vi derfor for alvor, at arbejde med muligheden for at bygge vores egen kirke på grunden og en byggeprojekt-gruppe blev nedsat.

Allerede i december havde vi første møde med arkitekt Frede Møller, og i januar 2002 forelå en tegning af "vores" nye kirke. Tegningen fyldte os med begejstring og håb, men også med frygt og bæven! For projektet er stort og vi er små. Alligevel er der i menighedens vilje og mod til at arbejde videre, ligesom der også er villighed til bære sammen økonomisk.

Byggeprojektet

Grundens størrelse er 1660 m². Den er beliggende i Århus Nord i et område i rivende udvikling, hvor der opføres nye familieboliger, ungdomsboliger og kollegier. Selvom grunden ligger for enden af en blind vej, er det en åben og lys grund tæt på indkøbscentre, skoler m.m. Der er god adgang med offentlige transportmidler. De nærmeste naboer er et socialt boligbyggeri på 600 husstande (her bor flere af menighedens medlemmer). Ifølge lokalplanen skal grunden bebygges med kirke, institution o.lign.. Det er også tilladt at opføre præste- eller pedelbolig i forbindelse med en kirke.

Vi er pt. i realitetsforhandlinger med Århus kommune om købsbetingelserne. Vi ønsker, at kommunen køber grunden tilbage om 4 år, hvis vi mod forventning ikke kan finde de nødvendige midler til at bygge for. Kommunen har meldt positiv tilbage, og vi forventer snarest at kunne købe grunden med overtagelse fra årsskiftet 2002/03.

Kirkenbygningen: Den kirkebygning som arkitekten i første omgang tegnede, var en korsformet bygning med et grundareal på 205 m², 6 m høj med fladt tag og et spir af glas (se tegningen ovenfor). En enkel bygning, der alligevel ligner en kirke. Den kan rumme 120 siddepladser, men til daglig kan det ene sideskib lukkes med foldevæg og bruges til mødelokale. Der er des-

uden hall, køkken, handicap- og almindeligt toilet, depot og sakristi. Nogle af disse rum vil kunne dækkes af en etageadskillelse og dermed tilføje en første sal, hvor der kan indrettes ungdomslokale mv. En bygning som menigheden begejstret vedtog at forsøge at rejse midler til at få opført. Men efter et stykke tid indså vi, at projektet var **for** stort. Efter et nyt møde med arkitekt og murer er projektet blevet omformuleret, så det nu kan bygges i 3 moduler.

Modul 1 er på 138m² i grundplan med kirkerum med plads til 70 personer, hall, køkken, 2 toiletter og en første sal på 50 m² med præstekontor og møderum. En parkeringsplads med plads til 19 biler og godt med udenomsplads.

Modul 2 og 3 (hver på 36m²) er de 2 korsarme, der vil gøre kirken fuldt udbygget, så den fremstår som den oprindelige korskirke, menigheden ønsker sig.

Vores projekt her og nu begrænser sig til modul 1.

Finansiering

Udgifter i forbindelse med *modul 1*:

Grundkøb	520.000 kr.
Kirkebygning modul 1:	1.400.000 kr.
Vand/varme/el-tilslutning:	100.000 kr.
Arkitekt:	150.000 kr.
Udgift i alt:	<u>2.170.000 kr.</u>

Indtægter

Indkomne gaver:

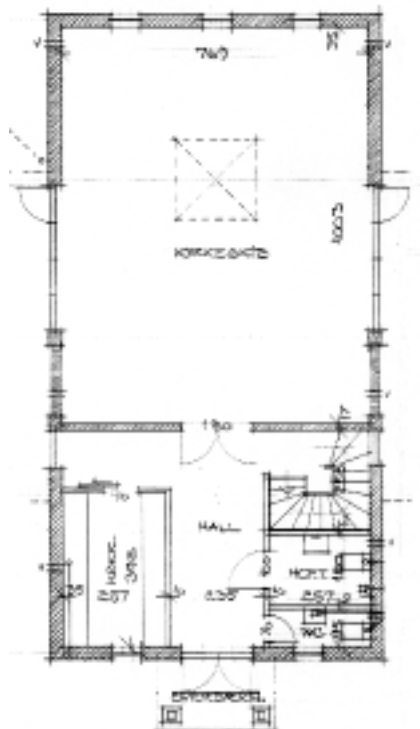
Sommerlejr-bazarkollekt	10.100 kr.
Missionskollekt i Frankrig	7.000 kr.
Gaver fra private	ca. 13.000 kr.

Lovede bidrag:

Frikrikens byggekonto	520.000 kr.
Gavebreve	400.000 kr.

Gavebreve er nye forpligtelseserklæringer på ca. 40.000 kr. årligt i 10 år.

Indtægt i alt: 950.100 kr.

Andre bidrag:

Men det slår ikke til. Derfor er menigheden afhængig af danske og udenlandske søstermenigheder og fondes velvilje til at støtte projektet.

Selvom kirkebygningen ikke er større end mange en-families huse, er det et stort arbejde for os at gå i gang med og at gennemføre projektet. Ind imellem banker tvivlen på døren. Men i enighed ønsker, beder og arbejder menigheden videre - i tillid til Herren - med at give bydelen Århus Nord en lille, men smuk kirke, hvor Herrens Ord kan skabe et tilflugtssted for flere mennesker end medlemmerne i den nuværende lille menighed.

TAK til alle jer, som går med på vejen med forbøn, ideer og støtte.

*Byggeudvalget
ved Anders Henriksen*

Vejen ud af Folkekirken og ind i Frikirken

Folkekirken på vej væk fra sit grundlag

Jeg blev medlem af Den danske Folkekirke i 1994, da jeg blev døbt og konfirmeret. Siden da er jeg blevet mere og mere sikker på, at det grundlag, Folkekirken officielt bygger på, er sandt. Det var blevet mere og mere klart for mig, at Bibelen fra ende til anden er Guds ord og således ufejlbarligt, at de lutherske bekendelser er i overensstemmelse med Bibelen og er et værn mod misforståelser af denne, samt at Jesus Kristus og frelsen i ham er Bibelens "kerne og stjerne" som Martin Luther har udtrykt det. Efterhånden som denne erkendelse voksede frem hos mig, blev det også mere og mere klart for mig, at Folkekirken var på vej væk fra det grundlag.

Jeg vil forsøge at beskrive de tanker, der førte mig til at forlade Den danske Folkekirke, ikke fordi jeg var uenig i det, den står for ifølge grundloven, men tværtimod fordi jeg netop var enig i det.

På grund af Bibelens entydige vidnesbyrd om den sag var jeg nået frem til, at kvinder ikke kan udøve det embede, Gud har sat til at forvalte nådens midler. Dette blev indført i 1948 i Den danske Folkekirke, og i dag anses det som uimodsigeligt, at kvinder kan være præster. Allerede her kunne man finde en årsag til at forlade Folkekirken, men eftersom der ikke var andre, der gjorde det, og man jo stadig officielt har lov til at være imod dette som præst i Folkekirken, blev jeg alligevel.

Ligeledes gik jeg heller ikke ud på grund af den faktiske velsignelse af

homoseksuelle partnerskaber, som blev indført for et par år siden. Det var ikke blevet officiel lære, og man havde stadigvæk muligheden for at sige nej, undskyldte jeg mig med.

Indtil 2001 var det de to ting, der kom nærmest en officiel bekendtgørelse af den reelle afvigelse fra Bibelen og den lutherske bekendelse, der reelt har hersket i Folkekirken længere end det. Jeg mente stadigvæk, at det kunne betale sig at blive og kæmpe for at få lov til at være bibel- og bekendelsestro i Folkekirken. Det var jo trods alt en stor kirke med en bred kontakthorisont, og måske kunne den reformeres.

Folkekirken afskaffer sit grundlag officielt

I marts 2001 kom det skred i Folkekirken, der nok blev det mest afgørende for mig. Mellemkirkeligt Råd, som er et organ, der som det første har fået ret til at udtale sig officielt på Folkekirkens vegne, skrev den 13. marts under på Leuenbergkonkordien, som er et kompromisforsøg mellem de lutherske og de reformerte og metodistiske kirker i Europa.

I denne tekst indgår bl.a. kompromiser om læren om nadveren, dåben, foreningen af Gud og menneske i personen Jesus Kristus, alle ting, hvor de reformerte kirker har afvejet fra Bibelen pga. filosofisk spekulation, og hvor de lutherske bekendelsesskrifter har turdet hævde dét, Bibelen siger klart og entydigt herom, selvom den mennesskelige fornuft kommer til kort.

Disse lærepunkter har i høj grad at gøre med, hvordan Gud har vundet tilgivelsen på korset og deler den ud i nådemidlerne, dvs. sit ord og dåben og nadveren.

Begrundelsen for at lave kompromiserne var der også givet udtryk for i Leuenbergkonkordien. En af begrundelserne var "udviklingen af bibelforsk-

ningen”, dvs. den kritiske bibelforskning, som ikke anerkender Bibelen som Guds ord. Folkekirken har således afskaffet Bibelen som den øverste norm for kirkens lære og liv, og dermed bliver det også svært at sige noget endegyldigt om de spørgsmål, som den lutherske kirke traditionelt har været uenig med de reformerte om. En anden begrundelse var, at man var nået frem til ”beslægtede udtryk for teologisk tænkning og praktisk kirkeliv”.

Den kristne lære bliver altså ifølge Leuenberg ikke set som noget, der endegyldigt kan fastslås, men som noget tåget udefinerbart, som man så kan finde forskellige udtryk for.

I forlængelse af dette skelner Leuenberkonkordien og dermed også Folkekirken mellem ”de reformatoriske bekendelsers grundlæggende vidnesbyrd og deres historisk betingede tankeformer.” De ting, som reformatorerne ville dø for, fordi det var Bibelens klare tale og det eneste, der kunne give sikkerhed om syndernes forladelse, bliver altså blot kaldt ”historisk betingede tankeformer”.

Der er meget mere at sige om Leuenberg, men i det store hele gør den bibelske lære til noget forvirrende rod og tjener ikke til at afklare de uenigheder, der har hersket mellem kirkerne, snarere til at tilsløre dem og fremme en lære, der er fremmed for både de lutherske og reformerte kirker og i særdeleshed for Bibelen.

Da jeg havde studeret Leuenberkonkordien og fandt ud af, at den var det første dokument, Folkekirken officielt havde skrevet under på og dermed ophævet sit grundlag som ubetinget bindende, begyndte jeg at overveje stærkt at forlade Folkekirken, men ville dog lige se, hvad andre på den bibeltro fløj gjorde.

Folkekirken Højrefløj og Folkekirken grundlag

Fra det, der tit kaldes højrefløjen i Folkekirken, dvs. dem, der i princippet anser Bibelen og bekendelserne som forpligtende, kom der ikke mange reaktioner på Leuenberg. De højkirkelige i Fællesskabet Kirkelig Fornyelse og bekendelsesbevægelsen Kirkelig Samling om Bibel og Bekendelse lavede sammen en protest, men det var kun disse to små foreninger der reagerede. Selv nu over et år efter underskrivelsen er der ikke kommet nogen protest fra de centrale kræfter på højrefløjen. Det kan skyldes flere ting, men under alle omstændigheder betyder det, at man ikke har anset denne officielle underminering af Folkekirken bekendelsesgrundlag som så vigtig, at der måtte reageres. Måske skyldes det, at man på den kirkelige højrefløj selv i høj grad samarbejder med reformerte og metodistiske kirker i den såkaldte evangelikale bevægelse.

Den evangelikale bevægelse er en samlebetegnelse for konservative kræfter i verdens kirker, hvis enighed består i, at man anser Bibelen som rettesnor i en eller anden forstand og betoner den personlige tro på Jesus. Da denne bevægelse råder over store forlag og akademiske kræfter, er det yderst tiltalende at føle sig som en allieret med disse. Således samarbejder højrefløjens foreninger også med disse i f.eks. foreningen Evangelisk Alliance.

Men man er ikke forblevet upåvirket der, hvor denne bevægelse afviger fra Bibelens lære på grund af filosofi og individualistisk oplevelses- og beslutnings-kristendom. På en del danske forlag udgives der derfor meget litteratur, der er oversættelser af ikke-lutherske bøger. Her lægges vægten på den personlige omvendelse og tro samt frugterne af denne i stedet for på det, vi

tror på, nemlig Jesu død for vores synder skyld, og der hvor troen skænkes os, nemlig Nådemedlerne, som tilbyder os den syndsforladelse, Jesus vandt på korset. Fra at være en tillid til den nåde, der blev vundet os på korset og uddelt i nådemedlerne, bliver troen først og fremmest en beslutning eller en oplevelse hos det enkelte menneske, som det så skal sætte sin lid til. Denne tendens (og det er kun en tendens) viser sig f.eks. i, at højrefløjen i stigende grad sender sine ledere og unge til evangelisationskonferencer med evangelikale hovedtalere. Således er det nyeste "hit" blevet den såkaldte Willow Creek-konference, som nu holdes andet år i træk. Hovedtanken i disse evangelikale forsøg på at missionere er, at mennesker skal stimuleres til at træffe en beslutning om at omvende sig, og budskabet bliver således afhængigt af de behov, mennesker føler i forvejen. Man lægger vægt på nye spændende gudstjenesteformer, der skal tilpasses den moderne kultur, samt på kirkens svar på alle mulige andre spørgsmål end dét, der er det vigtigste for kirken, og som er det, vi har fået befaling om at prædike evangeliet som svar på, nemlig: hvordan finder jeg en nådig Gud. Guds vrede over synden fortones og dermed også syndernes forladelse. Vægten lægges i stedet på, hvordan man får mere livskvalitet, eller hvordan man bliver en aktiv og levende kristen, uden at alt dette har sit udgangspunkt og centrum i syndernes forladelse for Kristi skyld.

Skridet ud og ind

Jeg havde, da jeg nåede frem til at se disse problemer i Folkekirken, kun hørt lidt om Frikirken. Jeg havde læst Jais Tinglunds kronik om sin egen overgang til Frikirken og kendte i øvrigt nogen, der vidste lidt mere om Frikir-

ken. Midt i august sidste år var jeg med på Nord Europæisk Luther Akademi's symposium i Århus og fik her sat ansigt på præsterne i Frikirken. Her udspandt sig også en diskussion om, hvorvidt man kunne stå i en kirke, hvor nådemedlerne ikke blev forvaltet ret. Det fik mig til at overveje springet endnu mere.

Et par uger efter var jeg for første gang til gudstjeneste i Frikirken. Jeg fandt ud af, at det lutherske standpunkt, Bibelen havde ført mig frem til, også blev fremhævet i Frikirken, og efter et par uger talte jeg med præsten om at begynde samtaler om optagelse i menigheden. Jeg var nået frem til, at jeg ikke kunne lade mig ordinere af en biskop, der åbent fornægtede Bibelens lære; og efter Leuenbergkonkordiens underskrivelse, som havde fået biskoppernes tilslutning, havde jeg ingen undskyldninger for at blive. Da der ikke var andre, der gjorde tegn til at afbryde fællesskabet om nådemedlerne med biskopperne, var Frikirken min eneste udvej, men også den bedste. -

Frikirken har bevist ved sin lange historie og sin fastholdelse af den rene lutherske lære, at den står fast på Bibelens lære. Den evangelikale bevægelse er ikke trængt ind i den i samme grad som i den folkekirkelige højrefløj. Alt dette fik mig til at træffe den endelige beslutning om at søge om medlemskab i Frikirken, og 15. dec. 2001 blev jeg optaget i menigheden.

Der er nu gået over et halvt år siden, og jeg har ikke fortrudt, selv om fremtiden er blevet mere usikker end før. Men selv om det ser usikkert ud med fremtiden i en lille kirke uden mange midler, må vi stole på, at holder vi os til den Herre, der har købt os fri med sit blod, og ved hans apostles og profeters ord, så holder han også fast ved os og lægger de gerninger til rette, vi skal vandre i (Efeserbrevet kap. 2)

Magnus Sørensen

Fra menighederne

Løsning menighed

Dåb

Søndag d. 26. aug. 2001 blev Celina Lund Bech, datter af Solveig og Søren Lund Bech, døbt i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn i Løsning Frikirke.

Celina er født d. 30. april 2001 i Bogota i Columba. Solveig, Søren og deres søn Christian rejste ud til hende i juli samme år og kom alle fire hjem til Danmark d. 19. aug. Celina har to brødre: Christian på 5 år og Samuel, som fik hjemlov 1. juli 2000.

Gud er i sin hellig bolig. Gud giver de ensomme et sted at bo, han giver folket styrke og kraft. (Sl 68,6f)

Hjertelig til lykke og Guds rige velsignelse!

Denne meddelelse skulle have været bragt i kirkebladet efteråret 2001. Redaktøren beklager fejlen, men glæder sig nu over at fortælle om Celinas dåb.

Leif G. Jensen

Sct. Stefans Menighed

Dødsfald

Den 20. juni erfarede Elna Margrethe Jensen virkeliggørelsen af sit bedste evangelieord: "Se, din konge kommer til dig!"

Elna var født den 5. febr. 1914. Sammen med sin mand Edward boede Elna i mange år i Sct. Stefanskirken. Og som det sidste medlem af menigheden holdt hun sig trofast til Herrens ord og nadveren. Elna vil savnes af sine 3 børn og deres familier. Og i kirken vil vi takke for hendes trofasthed. Bisættelsen foregik fra Margrethe Kappellet i Holbæk den 25. juni med tale over Zak 9,9-11. Æret være Elnas minde.

Vagn Lyrstrand

Efterårslejr

for unge

Fredag-søndag 11.-13. okt. indbyder Martinskirkens Unge til kirkens årlige efterårsweekend for unge. Lejren holdes i "Kuk-kassen" ved Ganløse vest for København med medvirken af pastor Vagn Lyrstrand. Program vil foreligge i menighederne og på kirkens hjemmeside. Men sæt straks dagene af for en god oplevelse for dig og dine kammerater.

Martins Unge

50-års jubilæum på Langeland

Alle Helgens søndag

Den 26. oktober er 50-årsdagen for indvielsen af Lohals kirke.

Det var en skelsættende begivenhed både for menigheden og hele

kirkesamfundet. Den dejlige kirke, som blev tegnet og bygget af Emil G. Jensen, har været fødekilde for de andre menigheder, der alle nu har medlemmer, som har haft Lohals kirke som hjem.

Alle Helgens søndag den 3. nov. indbydes til jubilæumsfest med gudstjeneste kl. 10.30 og efterfølgende spisning på Hotel Færgegården. Middag pr. pers. kr. 65,- og kaffe på menighedens regning. Vi håber, mange vil feste med os.

Tilmelding til Else Marie Aasø Hansen, tlf. 62 22 02 98.

Langelands Menighed

Reserveret postvæsnat

Retur-adresse: Luthersk Kirkes Ekspedition, Skærvegyden 7, 8723 Løsning

Gudstjenester

ØERNE

Pastor Vagn Lyrstrand

København. Martins Menighed

Søndag 8. sep. kl. 16.30 m. nadver

Søndag 15. sep. kl. 10 høst m. nadv.

Ydre Mission / Kirkefrokost

Søndag 22. sep. kl. 10

Søndag 29. sep. kl. 10 m. nadver

Søndag 6. okt. kl. 16.30 (Jensen)

Søndag 13. okt. kl. 16.30 m. nadver

Søndag 20. okt. kl. 10 m. konfirmation

Søndag 27. okt. kl. 10 m. nadver

Søndag 3. nov. ingen. *Se Lohals.*

Langeland, Lohals kirke

Søndag 8. sep. kl. 10.30 høst m.nadv.

Ydre Mission

Søndag 15. sep. kl. 16

Søndag 22. sep. ingen

Søndag 29. sep. kl. 15 "Skallen"

Møllergade 99, Svendborg

Søndag 6. okt. kl. 10.30 nadv. (Jensen)

Søndag 13. okt. kl. 10.30 m.nadv.

Søndag 20. okt. ingen

Søndag 27. okt. kl. 16

Søndag 3. nov. kl. 10.30 gudstjeneste

m. 50-års jubilæum

JYLLAND

Pastor Leif G. Jensen

Løsning, Vinkelvej

Søndag 8. sep. kl. 14 gudstjeneste

m. høstsamvær i spejderborg

fælles med Århus

Søndag 15. sept. kl. 14

Søndag 22. sep. kl. 10 m. nadver

Søndag 29. sep. kl. 14 m. nadver

Søndag 6. okt. kl. 10 m. læsepræd.

Søndag 13. okt. kl. 14

Søndag 20. okt. kl. 10 m. nadver

Søndag 27. okt. kl. 14

Søndag 3. nov. ingen. *Se Lohals.*

Århus, Gratiakirken Bissensgade 14C

Søndag 8. sep. høstgudstjeneste

i Løsning menighed kl. 14

Søndag 15. sep. kl. 10 (9.20 nadver)

Søndag 22. sep. kl. 16

Søndag 29. sep. kl. 10 m. nadver

Søndag 6. okt. kl. 16 m. læsepræd.

Søndag 13. okt. kl. 10 (9.20 nadver)

Søndag 20. okt. kl. 16

Søndag 27. okt. kl. 10 m. nadver

Søndag 3. nov. ingen. *Se Lohals.*

50 årsjubilæum
LANGELAND, Lohals Kirke
Søndag 3. nov. kl. 10.30

Festgudstjeneste - fælles spisning
Alle er hjertelig velkommen!

ADRESSER

Pastor Leif G. Jensen, Ewaldsvej 9, 8723 Løsning. Tlf. 7565 1660

Pastor Vagn Lyrstrand, Ålekistevej 157, 2720 Vanløse. Tlf. 3874 6661

Besøg kirkens internet-sted på www.vivit.dk. E-mail: post@vivit.dk

ISSN 0905-7447